

SCÉNÁŘ

Pamětník: 30:00 - 30:05 ("Stačí málo a rozveselíš celý sál.")

Vypravěč: Božena Saláková se narodila 12. 11. 1930 v malé obci Kvášňovice. Nejradostnější období jejího života bylo dětství. Na malém hospodářství s bratrem pomáhala svým rodičům, s kamarády trávila čas v přírodě. Bezstarostné krásné dětství narušily události z války, která začala, když bylo Boženě 8 let.

Pamětník: 24:15 - 24:30, 24:47 - 25:04, 27:35 - 28:05

"My jsme nevěděli, co to je, mě bylo osm pryč, takže to bylo hrozný, no a pak si člověk musel začít zvykat."

"Báli jsme se chodit do lesa, jako jsme dřív chodili, na borůvky, oni tam byli všude kolem partyzání."

"Byli v baráku, kde měli řeznictví a začali bombardovat, že se půjdou schovat do sklepa a vyběhli ven a na betonovou podezdívku dopadla bomba no a ta střepina mu roztrhla břicho a on zemřel."

Vypravěč: Božena Saláková vzpomínala na lidi ze svého okolí, pro které se stalo i jedno gesto osudným. Lidé si museli opravdu dávat pozor na každý krok.

Pamětník: (2. nahrávka) 12:45 - 13:30 "Byl farář a oni mu trhali zub u doktora a on si potřeboval odplivnout a zrovna šli Němci a on si odplivnul a oni ho za to zavřeli, pak se vrátil ale měl podlomené zdraví a zanedlouho zemřel, jenom za to."

Vypravěč: Když pak v roce 1945 válka skončila a do země přijeli američtí vojáci, nikdo nedokázal skrývat nadšení.

Pamětník: 45:20 - 45:35

"Když Němci prohrávalo to se nesmělo, oni, že vítězí, ale přitom prohrávali, ale to se nesmělo, bylo to tak, no"

Vypravěč: Její největší vášní je zpěv a divadlo. Věnovala se tomu už od dětství. Ve škole se divadlo hrávalo vždy, celý život ji divadlo pomáhalo užít si hezké chvílky i v těžkých životních obdobích jako byla válka nebo komunistický režim. Hrál se v každé vesnici, lidé se spojili, pomáhali si šít kostýmy, podporovali se navzájem, chodili na představení.

Pamětník: 50:05 - 50:20, (nahrávka 2) 7:23 - 8:30

"Hrávalo se divadlo, vždycky v zimě se nacvičovalo, vždycky se to sehrálo a bylo to bezvadný."

“Prostě se to, když někdo doma něco měl, hold jak to co hrál, tak podle toho, ale když měli kroje, tak to se objednávalo a pak zase odevzdávalo, ono to stálo peníze. Oni sice lidi chodili do divadla, ale tak ty vstupy, kolik peněz to dalo, tak to bylo takový splácáný, ale hrálo se, ale prostě lidem se to vždycky líbilo, to bylo důležitý. Každý se svou roli naučil a byli tam mezi námi a ti hráli krásně, zapojilo se lidí hromadu, to bylo v každý vesnici divadlo, to bylo krásný vopravdu.”

Vypravěč: Velmi živou vzpomínku má Božena Saláková na rok 1968, kdy k nám přijela vojska Varšavské smlouvy.

Pamětník: (nahrávka 2) 17:00 - 17:15, 17:23 - 17:30, 19:20 - 19:34

“Najednou začali hrát hymnu, začali vysílat, že se sem blíží tanky, no a už jsme do rána nespaly, kurz zrušili a my jsme se nemohly dostat domů.

“Vlaky přestaly jezdit, to bylo strašný, to bylo všechno obsazený”

“Opravdu, byl to vošklivý, fakt jsem se bála, člověk nevěděl co bude.”

Vypravěč: Krátce po Sametové revoluci odešla Božena do důchodu. Divadlo je její životní vášní v neuvěřitelných 91 letech ještě dnes. Děkujeme pamětnici za nádherný příběh a příjemné setkání, kde jsme mohly probrat nejednu životní lásku. Její slova, která nám vzkázala, budeme mít napořád v paměti.

Pamětník: (2. nahrávka) 47:25 - 47:53, 48:32 - 48:52

“Aby zůstali vždycky Češi, vlastenci, aby se chovali slušně ke starším lidem, aby se usmívali.”

“Aby se za sebe nemuseli stydět, aby pracovali, byli slušnýma lidma a byli vlastenci.” Stačí!